

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2612/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Милош Субаков, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа Милош Бугарски, адвокат из ... и ВВ из ..., ради проглашења извршења недопуштеним, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3008/19 од 07.11.2019. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ББ.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3008/19 од 07.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6544/17 од 14.03.2019. године излучена је из средстава за извршење некретнина уписана у лист непокретности број ... КО ..., двособан стан број ..., у стамбено-пословној згради број ... у ул. ..., на парцели број ..., а што су тужени дужни признати и трпети у предмету извршења Основног суда у Новом Саду ИИв 123/16 и јавног извршитеља Косте Алексића из Новог Сада ИИ 9/17, проглашено је недопуштеним извршење на наведеној непокретности у предмету извршења Основног суда у Новом Саду ИИ 5189/17 и јавног извршитеља Тамаре Гуцуње из Новог Сада ИИ 147/16 и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова поступка исплате износ од 348.560,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен је део захтева тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3008/19 од 07.11.2019. године делимично је усвојена, делимично одбијена жалба туженог ББ и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени ББ да тужиоцу солидарно са туженим ВВ исплати на име накнаде трошкова поступка преко износа од 321.516,00 динара до досуђеног износа од 348.516,00 динара са законском затезном каматом, а у преосталом побијаном усвајајућем делу првостепена пресуда је потврђена и одбијен је захтев тужиоца на накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је изјавио благовремену ревизију на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужилац има закониту државину предметног стана јер је заснована на купопродаји као правном основу подобном за стицање права својине. Предуговор од 05.07.2004. године садржи битне елементе уговора о купопродаји, закључен је у писменој форми, цена је исплаћена и стан предат у државину. Правни посао купопродаје стана је у целости испуњен, па чињеница да предуговор није оверен не значи да државина није законита. Тужилац је исплатио цену, стан му је предат у државину одмах по изградњи, давао је стан у закуп и плаћао комуналне трошкове због чега није имао разлога да сумња да стан није у његовом власништву. Стога је тужилац савесни држалац предметног стана почев од 2005. године све до покретања извршног поступка 15.04.2016. године. Имајући у виду наведено тужилац је протеком рока од 10 година, по правном основу одржаја из члана 28. става 2. Закона о основама својинскоправних односа, стекао право својине на предметном стану пре покретања извршног поступка што извршење чини недопуштеним. Тужени ВВ не може се сматрати савесним јер је у својству продавца потписао поменути предуговор од 05.07.2004. године, а при томе је и потписник уговора о развргнућу имовинске заједнице суинвеститора од 30.06.2011. године међу којима је био и тужилац. Правни став заузет у одлуци Уставног суда Уж 8378/16 од 21.06.2018. године заснован је на другачијем чињеничном стању због чега савесност купца у наведеној одлуци није од значаја за пресуђење, док у овом предмету савесност тужиоца јесте од значаја јер је као савесни држалац предметног стана стекао право својине одржајем, а не на основу уговора о купопродаји. Стога се не може сматрати да је одлучивање нижестепених судова у овом предмету супротно досадашњој судској пракси. О тужиоциевом захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба за утврђење поднета је 18.08.2017. године, а побијана другостепена пресуда донета је 07.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 4.241.655,00 динара што је противвредност износа од 35.584,00 евра на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић